

## ШОСТА НЕДІЛЯ ЗВИЧАЙНОГО ЧАСУ

Однією з найбільших труднощів сучасного людини є прийняття закону, що походить ззовні. Усі ми чуємо в собі голос совісті, який спонукає нас робити добро і уникати зла. Цей голос, що лунає в нас, ми визнаємо як авторитетний. Через совість Бог промовляє до нас зсередини нас самих. Це так, тому що моральні заповіді спрямовані на щастя і добро людини.

Бог є добрим, Він хоче мого добра і хоче, щоб людина була щасливою. Тому бажати Божих заповідей означає бажати свого власного добра. Непокора Божій волі знелюднює людину. І хоча багато моральних істин ми можемо пізнати лише розумом, правда полягає в тому, що моя грішна природа іноді робить мене нездатним їх визнати. Тому Бог дав Мойсею десять заповідей.

В Євангелії Ісус попереджає нас, що існує можливість зменшити обсяг того, що Бог нам заповідає. Роблячи це, ми також зменшуємо наше щастя і заперечуємо вимір повноти, до якого ми покликані. Щось подібне відбувалося серед сучасників Ісуса і може статися з нами. Звідси і походять вчення з Нагірної проповіді, які ми сьогодні чуємо.

Ісус не скасовує старий закон, а доводить його до повноти. Цю повноту ми знаходимо в Його особі, бо в Ньому втілюється нескінченна Любов Божа, і Він виконує заповіді та волю Божу, що веде Його до воскресіння, до повного щастя людини. Тому тільки Він може допомогти нам повною мірою зрозуміти значення заповідей.

Ми схильні їх скорочувати, спрощувати і перетворювати на мертву букву. Це тому, що ми бачимо їх більше як обмеження, ніж як можливості. Наше прагнення до фальшивої свободи змушує нас боротися проти цих обмежень і, отже, скорочувати значення закону.

Але закон не суперечить людині, а даний для її блага. Тому ми повинні бути вдячні за нього і сприймати його як відправну точку для того, щоб йти далі. Ми знаємо, що вчення Ісуса не обмежується цим, а веде до того, щоб любити так, як Він нас полюбив.

Через Євхаристію я приймаю Христа у своєму житті, і як поживу, Він дає мені сили, необхідні для того, щоб щодня просуватися шляхом справжньої свободи і справжнього щастя.

Просімо Пресвяту Діву Марію, щоб ми не впали в гордість, знижуючи вимоги Ісуса, щоб ми не впали в спокусу створити собі власну релігію, більш поблажливу і легшу, але яка не зробить нас щасливими і не врятує нас.